

(On)geluk

Wat hebben we geleerd in het eerste Tour-weekend? Geen sport autodestructiever dan het wielrennen. Net aan de vooravond van de op papier mooiste en spannendste Tour in jaren, na een op mediceenaal vlak relatief rustig wieljaar, slagen ze er toch in om die sport wéér in de verdomhoek te zetten. Maar was Lars Boom met zijn lage cortisolwaarde nu zo'n heisa waard? Dat hele MPCC, Mouvement pour le Cyclisme Crédible is dat zo veel aandacht waard? Alleen al de naam: beweging voor geloofwaardig wielrennen, de bond zonder naam van de koers als het ware. In wezen is het simpel: corticosteroïdengebruik is een probleem in het wielrennen, maar het WADA weigert lagere cortisonedrempels te hanteren waardoor het zou worden misbruikt. Waarom het WADA niet strenger wil worden, is niet erg duidelijk, maar wellicht heeft dat te maken met de unieke situatie waarin het wielrennen als vermeende grootverbruiker zich bevindt. Aan dat laatste kan erg worden getwijfeld, want met name de atletiek is in hetzelfde bedje ziek, alleen heeft men daar niet de masochistische behoefte om de eigen ellende uit te vergroten. Dus is de UCI slim en zegt: wij volgen het WADA. Dat was buiten die MPCC'ers gerekend: die moesten zo nodig heiliger zijn dan de paus en andere waarden hanteren. Dat is mooi, zolang het aanbevelingen zijn, maar je bent meer dan een beetje de weg kwijt als je op basis van kaduke wetenschap mensen gaat vragen om niet te starten in de belangrijkste wedstrijd van het jaar en er ook nog consequenties aan verbindt als je die aanbevelingen niet volgt. Het tegenargument houdt evenzeer steek: Astana is natuurlijk hypocriet dat ze eerst lid worden van dat MPCC, maar zich vervolgens niet aan de belachelijke regels van hun onnozel clubje willen conformeren.

Wat hebben we nog geleerd? Dat je de organisatoren van de Tour veel kunt verwijten – bijvoorbeeld geen respect voor de ploegen, de renners en het welzijn van de sport, en dat kan toch al tellen – maar niet dat ze geen parcours kunnen bouwen. Soms denk je dat het aan Michel en José ligt dat elke rit de allure krijgt van een super-WK. Neen hoor, het is echt wel de verdienste van ASO dat je begint te kijken, merkt dat er nog 100 kilometer te gaan zijn en denkt en nu doe ik nog een hazenslaapje en ik hoor het wel als ze beginnen sprinten, maar gewoon wakker blijft en je verbaast over wat er allemaal gebeurt. Bon, dat is in rit twee. Misschien is dat in rit twaalf anders, maar dat zien we dan wel. Vandaag krijgen we een Waalse Pijl. Morgen Parijs-Roubaix.

Dat in het wielrennen geluk iets is wat je kunt afdwingen en ongeluk iets is wat je kunt minimaliseren door bijvoorbeeld attent voorin te rijden. Alberto Contador reed vorig jaar niet voorin toen hij over de kop ging in een gevaarlijke afdaling waarin hij ook nog eens wilde eten. Hij reed ook niet voorin toen hij in 2009 in de rit naar Montpellier door zijn eigen ploegmaat Lance Armstrong in de zak werd gezet.

Hij heeft zijn lesje wel geleerd en gisteren zat Contador voorin in een regen- en windetappe waarin ook nog eens werd gevallen. Chris Froome zat ook voorin, maar dat is geen kunst, want die heeft dan ook de cx van een aardappelmesje. Hij liet zijn superploeg wel niet werken. Flauw van die Sky's. Vincenzo Nibali zat daar niet, Nairo Quintana ook niet en toen ging het van kwaad naar erger. Nibali reed ook nog eens lek en zoals hij vorig jaar met verve alle obstakels ontweek waar zijn concurrenten wel tegenaan reden, is nu de regerende Tourwinnaar het voorlopige haasje, met de nadruk op voorlopig.

Ongeluk komt met de fiets en gaat te voet, het is niet anders en we moeten eraan wennen dat de strijd in het wielrennen mee bepaald wordt door het geluk van het moment en daarom niet altijd even zuiver verloopt. De winnaar van de Tour is niet altijd de allersterkste, maar nooit een zwakke, dat is al iets.

Ongeluk komt met de fiets en gaat te voet, het is niet anders en we moeten eraan wennen dat de strijd in het wielrennen mee bepaald wordt door het geluk van het moment

